

Jade

Keijukaisprinsessa 3

Tulilinjan Salaisuus ja Tähtioppaat

Sami Munukka

Jade Keijukaisprinsessa 3

Tulilinjan Salaisuus ja Tähtioppaat

Kiitos perheelleni

Yhteiset metsäretket, leikit ja tarinat luonnon keskellä ovat olleet siemen, josta Jade Keijukaisprinsessin maailma on kasvanut. Metsän hiljaisuus, jokien virta ja revontulten valo ovat antaneet näille tarinoille niiden sydämen.

Kiitos Jarmolle ja Klaussille avusta. Pieni ele voi antaa luovuudelle siivet – ja joskus juuri sellainen hetki kantaa pitkälle.

Tämä on kahdeksas kirjani: neljä **Lammas nimeltään Jorma** -kirjaa, **Enkelten kosketus** sekä kolme **Jade Keijukaisprinsessa** -tarinaa.

Olen aina rakastanut pohjoisen kansantarinoita, shamanismia ja luonnon mystiikkaa. Niissä elää viisaus, joka muistuttaa meitä yhteydestä luontoon ja toisiimme.

Kiitos myös lukijoille.

Kun sydän kuuntelee, uusi seikkailu alkaa.

Sami Munukka

Kirjoittanut: Sami Munukka

© 2026 Sami Munukka

Kannen suunnittelu: Sami Munukka

Sisuksen taitto: Sami Munukka

Kustantaja: BoD · Books on Demand Mannerheimintie

12 B 00100 Helsinki

bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9848-5

Metsä ja perhe

Talvi oli syvä.

Metsä hengitti hitaasti lumen alla, aivan kuin koko maa olisi ollut suuren, rauhallisen hengityksen sisällä. Revontulet liikkuvat taivaalla vihreinä ja violetteina aaltoina, jotka kulkivat pohjoisen yön halki.

Jade seisoi mökin portailla ja katsoi taivasta.

Hän oli tehnyt niin kauan kuin muisti. "Tähtien katsomisessa oli jotakin, mikä sai hänen mielensä rauhoittumaan." Mutta viime aikoina hän oli alkanut huomata jotakin uutta.

Tähdet eivät tuntuneet enää vain kaukaisilta valoilta.

Ne tuntuivat tutuilta.

Max tuli hänen viereensä ja nojasi kaiteeseen.

"Sinä tunnet sen myös", Max sanoi hiljaa.

Jade nyökkäsi.

"Jokin on muuttumassa."

Max katsoi metsää heidän ympärillään. Korkeat männyt seisoivat hiljaisina kuin vanhat vartijat.

"Metsä tietää sen jo."

Jade katsoi veljeään.

"Mistä sinä sen tiedät?"

Max kohautti olkapäitään.

"Vesi kertoo."

Jade hymyili hieman. Max oli aina sanonut noin. Hän kuunteli vettä.

Jade taas kuunteli maata.

He olivat aina olleet erilaisia siinä.

Jade avasi kätensä.

Hänen kädessään olivat lahjat, jotka he olivat saaneet aiemmilla matkoillaan.

Smaragdi.

Helmi.

Jääkristalli.

Ja pieni ruskea kivi.

Smaragdi oli syvän vihreä ja lämmin. Se tuntui elävältä, aivan kuin se hengittäisi.

Helmi hohti pehmeästi.

Jääkristalli kimalssi kylmänä valossa.

Ja ruskea kivi – Maaäidin sydän – tuntui painavalta ja vakaalta.

Max katsoi niitä hetken.

"Ne heräävät."

Jade nyökkäsi.

"Sama tunne."

Mökin ovi avautui takana.

Isä astui ulos ja pysähtyi portaille.

Hänellä oli villapaita päällään ja kädessään höyryävä muki teetä. Hän katsoi hetken lapsiaan ja sitten taivasta.

"Metsä kuuntelee tänä yönä", hän sanoi rauhallisesti.

Äiti tuli hänen viereensä ja kietoi takin tiukemmin ympärilleen.

"Kun luonto hiljenee näin, jokin suuri on liikkeessä."

Max katsoi vuorta metsän takana.

Se kohosi pimeänä mutta rauhallisena.

"Eleanoora", Max sanoi.

Isä nyökkäsi hitaasti.

"Luultavasti."

Jade puristi smaragdia.

Se oli lämmin.

Silloin Jade tunsi jotakin.

Ei ääntä.

Ei sanoja.

Mutta tunne kulki hänen lävitseen kuin lämmin virta.

Max nosti katseensa samaan aikaan.

"Kuulitko?"

Jade nyökkäsi.

Ääni kaikui heidän mielessään.

Tulkaa.

Hetken kukaan ei puhunut.

Sitten isä sanoi rauhallisesti:

"Vuori kutsuu."

Max hymyili.

"Sitten meidän on aika lähteä."

Äiti katsoi metsää ympärillään.

"Luonto ei koskaan kutsu turhaan."

Jade katsoi tähtiä vielä kerran.

Jossakin kaukana yksi kirkas valopiste liikkui hitaasti revontulten läpi.

Ei tähti.

Ei lentokone.

Jade ei sanonut siitä mitään.

Mutta hän tiesi.

Matka oli alkamassa.

Vuoren kutsu

Aamu tuli hiljaa.

Pakkasilma oli kirkas ja metsä kimalteli lumen alla. Aurinko oli vasta nousemassa puiden takaa ja taivas oli vaaleansininen.

Jade seisoj mökin pihalla ja katsoi vuorta.

Yöllinen viesti oli jäänyt hänen mieleensä kirkkaana.

Tulkaa.

Max tuli ulos mökistä ja venytteli hieman.

"Sinä et nukkunut paljon", hän sanoi.

Jade pudisti päätään.

"En."

Max hymyili hieman.

"Minäkään en."

He molemmat katsoivat vuorta.

Se näytti aivan tavalliselta.

Mutta silti he tiesivät, että jokin odotti siellä.

Mökin ovi avautui ja isä tuli ulos.

Äiti seurasi hänen perässään.

He näyttivät rauhallisilta, aivan kuin he olisivat odottaneet tätä hetkeä.

Isä katsoi vuorta pitkään.

"Smaragdi heräsi yöllä."

Jade nyökkäsi.

"Niin teki."

Max nosti helmen käteensä.

"Ja vesi on levoton."

Äiti katsoi häntä tarkasti.

"Missä?"

Max mietti hetken.

"Kaikkialla."

Isä nyökkäsi hitaasti.

"Se tarkoittaa, että energiaverkot liikkuvat."

Jade katsoi häntä.

"Tulilinja?"

Isä hymyili.

"Aivan."

Hetken he seisoivat hiljaa.

Sitten äiti sanoi:

"Meidän täytyy mennä vuorelle."

Max virnisti.

"Ajattelin samaa."

Polku vuorelle kulki metsän halki.

Lumi narskui heidän jalkojensa alla ja ilma oli niin kirkas, että jokainen hengitys tuntui raikkaalta.

Jade kulki ensimmäisenä.

Smaragdi oli hänen taskussaan, mutta hän tunsu sen silti.

Se sykki hitaasti.

Max kulki hänen vierellään.

Hän pyöritteli helmeä sormissaan.

"Vesi liikkuu syvällä tänään."

**Kun Tulilinja herää ja tähtien viisaus avautuu,
Jade ja Max päätyvät keskelle kosmista salaisuutta.**

**Lohikäärmeiden ja Tähtioppaiden maailmassa
yksi kipinä voi muuttaa kaiken.**

**Jade Keijukaisprinsessa 3 on lumoava tarina
rohkeudesta ja universumia sitovista voimista.**

Sami Munukka

ISBN 978-952-809-848-5

9 789528 098485